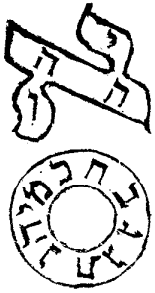
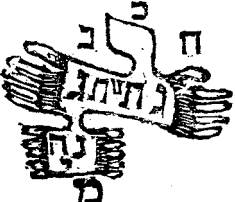

פרק א ודע כי יש מי שקדר האלילות בצורת א (כילד חלקו הראש לג' חלקים האי' כ"ע. כל יונין של הראש חכמה כל שמואל של

כתר בינה חכמה
גדולה ת"ת גבורה
נצח יסוד הוד
מלכות

הראש צינה. וקו האולעי קרא לו ראש היונין חקד. והשמואל גבורה ואולעי ת"ת. ויר"ד
התחכמה ונה שכנגד היונין כלח ונה שכנגד השמואל הוד ונה. צצין. שניהם יסוד ועוקן התחחון ונלכות ולורתה
(עיי'ן מעצר לך בצורת האי' שכחצ עם האלצעות) ויש קלח ראייה לזה ונתקונים ח"ל ת"ס. קרקפתא דא א כגוונח
דא ארצב קטרין דיליה צהון ידוה' הוא חד ושנייה חד אין עוד ונלצדו עכ"ל. כנחא ונתוכה שכונת השס שהוא
י"ס כמודע כרמו בצורת אלף לרמוז אל הייחוד והאחדות הגמור שהוא ושנו חד ואף ששמו מורה י"ס. ועוד ליירו
אחרים לורת י"ס בצורת אי' שיש לה פתח לנעלה ופתח לנעטה (עיי'ן גי'כ ונע"ל) ועשו לורת פתח לנעלה לרמוז
כי אין הכתר קיבה ראשונה רק אין סוף מושל עליהם ונשפיע צהן ופתח אי' לנעטה ונלכות לרמוז שכונת כל
זה להנהגות התחחונים וכל כוונתם לרמוז אל הייחוד שכמו שהאי' אחד כן ה"י ספירות הן אחד ויש מי שליירו
אוחס כדמות עגול וכגלגל. החלות. וסווכו דצריהם על ונה שאמר צסי' כעון קופן צחלתן ותחלתן צסופן
צצדקן זה כנולח הכתר והנלכות סמוכים זה לזה כזה. ולנו צעקין כעון קופן צחלתן קוד גדול צחקונים.
(ודעתם צעקין כעון קופן צחלתן אין מתיישבת כלל כאשר יראה הנועיין צשכלו) ויתצאר צשער ונעטה לנעלה
צ"ה. ויש שליירו אוחס צשלט סורות של שלט שלט ונלכות תחת שלט אולעיים צאופן זה:

ה' אצבעות יד ה' אצבעות רגל

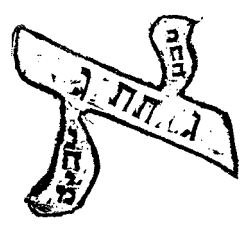
האלים הוא למות לורה עליונה צכל
איצרו והוא לל עליון שכחגסם למות
צצואה עליוכה סכדחית צעה"ו. ולל
יעיכו הוא כגד יונין שרשו. א"כ האלים
יעיכו יה"י כגד יונין העליונים ושמואלו
כגד שמואלס. ועוד לפי האמות אין
לנעלה לא יונין ולא שמואל רק הכל
יונין והכל שמואל. והלוחות יוכיחו שהיו

כתר
חכמה בינה
גדולה גבורה
ת"ת
נצח הוד
יסוד
מלכות

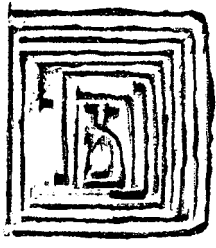
פרק ב ויש שליירו אוחס שלט
ראשוכו' כקגולת' ושלט
שכיות כעין קגול ואחרונות תחתיים גי'כ
כעין קגול: כזה

ויש שליירו אוחס שלטם ראשונות זו על
גז זו ושלטם אבות תחתיים כקגול וג' צנים
כשכי קגול'ס זה על זה ונלכות תחת יסוד
כזה: ונהגו הכל ללייר קו היונין ליונין הכוחצ
וקו השמואל לשמואל הכוחצ כזה. ויש שכחצ
להפוך הסקר כדרך שאונרו ג' פסיעות
של אחר העמידה שכוחן שלום תחלה
לשמואלו ופכי שהוא ליונין הקדוש צרוך
הוא ואחר כך ליעיכו שהוא שמואל
של הקדוש צרוך הוא. ואין להוט לדצרוי
(וכוונתו לראות הפכים שכן הוא יונין כגד
ואדרצח מי הוא שיראה הפכים ויחיוכן
ראוי שלא יראה הפכים שכאמר זראית את
אחורי ופכי לא יראו. וגם ופכי שווליו
הפך דעתו וענין התפילין יוכיח כי פרי קדש
שהיא חכמה ליונין הקורא ולשמואל הונח
ופרשת והי' אם שמוע גבורה ליונין הונח
ולשמואל הקורא. ועוד עליות הונח כי שם

כגד שמואל ושמואל כגד יונין

זו וזו ונעילה לעלול צלצד: ור"ה ידוע כי כל קצה חסי' ונקיף
את ונקוצו וכל עילה חסי' ונקיף את עלונו וכן יהיו ונשחלסלים
כל הנולדות ונקודה ראשונה סצאלילות עד טוצר הארץ זה עלול
ונזה וזה ונקף ונה כגלדי צללים על (דרך זו) שכולס צחוך הא"ס

ונו"ה וצחוך הכתר החכמה וצחוך
הצינה חקד וכן כלס עד צצחוך
הנולכו' הצריאה וצחוך הצריאה הילי'י
וצחוך הילירה העיפיה עד שמואל
כדור הארץ) צאמלע הכל כגרגיר
חדלל וצחוכה ז' ארלות כנוצאר
דצרי הרצצ"י ז"ל פי ויקרא. ואל
יעטה הנועיין צנה שאמרנו שהספירות
תהיינה ונקיפות זו את זו לייחסם
להקפת וקוס וגבול ותחום צגסם אלח הכל ד"ע אל קדינות ונעלה
ושלמות צדרך עילה ועלול דמשפיע ומוקפע כנוצאר:

ביאור עשר ספירות - לרבי עזריאל ז"ל

(ב) אם ישאל שואל מי יכרחני להאמין בא"ס:

תשובה. דע כי כל הנראה והנתפס בהרהור הלב מוגבל וכל מוגבל יש לו סוף וכל שיש לו סוף אינו שוה אם כן מה שאינו מוגבל קרוי אין סוף והוא (ההשוואה) [השוואה] גמורה באחדות השלימה שאין בה שינוי, ואם הוא מבלי גבול אין חוץ ממנו. ולפי שהוא מתעלה ומתעלה הוא עיקר כל נסתר וגלוי. ולפי שהוא נעלם הוא שרש האמונה והוא שרש המרי, ועל זה נאמר וצדיק באמונתו יחיה. וחכמי המחקר מודים לדברי האומר כי אין השגתנו כי אם על דרך לא. והדברים הנאצלים מאין סוף הם י' ספירות:

(ג) ואם יוסיף השואל לשאול באיזה הכרח תכריח כי יש שם ספירות כי רצוני לומר כי אין שם רק אין סוף לבד:

תשובה. אין סוף הוא שלימות בלי חסרון וא"ת שיש לו כח בלי גבול ואין לו כח בגבול אתה מחסר שלימותו:

וא"ת שהגבול הנמצא ממנו תחילה היה העולם הזה שהוא חסר מהשלמותו חסרת הכח שהוא ממנו. ולפי שאין לחסר שלימותו יש לנו לומר בהכרח שיש לו כח בגבול מבלי גבול. והנמצא ממנו תחלה הם הספירות שהם כח השלם וכח החסר. כשהם מקבלים מהשפע הבא מהשלמתו הם כח שלם. ובהמנע השפע מהם יש בהם כח חסר לכך יש בהם כח לפעול בהשלמה ובחסרון. והשלימות והחסרון הם הדברים המבדילים בין דבר לדבר. וא"ת כי הוא בלבד כיון בבריאת עולמו מבלי הספירות, יש להשיב על זה כי הכוונה מורה על חסרון המכוין. וא"ת שלא כיון בבריאתו, יש להשיב אם כן היתה הבריאה במקרה וכל דבר הבא במקרה אין לו סדר ואנו רואים כי הנבראים יש להם סדר השמש ביום והירח והכוכבים בלילה. ועל סדר הם מתקיימים ועל סדר הם מתבטלים ועל סדר הם מתחדשים והסדר הזה שהם מתקיימים ומתבטלים בו הוא הנקרא ספירות שהם כח לכל מצוי הנגדר בגדר מספר, ולפי שהיה מציאות הנבראים באמצעות הספירות הם משתנים זה מזה ויש בהם רום ושפל ובינוני, ואעפ"י שכולם מעיקר אחד (ו)הכל מאין סוף שאין חוץ ממנו:

(ד) ואם יוסיף השואל לשאול הנה הכרחת שיש שם ספירות אבל במה תכריח שהם עשרה (ו)שהוא כח אחד:

תשובה. כבר הודעתך כי הספירות הם ראש ותחילה לכל הבא בגבול וכל הבא בגבול נגדר בעצם ובמקום שאין עצם בלי מקום ואין מקום אלא מאמצעות העצם ואין לפחות מן העצם כח שלש בארך וכן ברחב וכן בעומק הנה הם ט' ולפי שאין העצם מתקיים בלא מקום ואין המקום מתקיים אלא בכח העצם אין המספר שלם בעצם ובמקום בפחות מעשר ולכך נאמר עשר ולא תשע, עשר ולא אחד עשר, כי כמו שהשלש עולים לט' כך ע"י הרביעי שהוא מקום אל השלש עולה לשש עשרה אך דינו בעשר לרמוז שהמקום מכח העצם, והעצם אינם אלא כח אחד:

(ה) ואם יוסיף השואל לשאול היאך תאמר שהספירות נאצלות אני אומר שהיו נבראות כשאר הנבראים:

תשובה. כבר הודעתך שאין סוף שלם מבלי חסרון והפעול המתחיל להמצא ממנו תחילה ראוי להיות שלם ולכך היה כח האצילות ראוי להיות תחילה לכל הבריאה כי כח האצילות הוא עקר הבריאה לבריאת הנבראים שאם לא היה כח האצילות שנוטלין ממנו ואיננו חסר היאך היינו מכירים שפע השלימות הבא מאין סוף והיאך היה כח הספירות ראוי לקבל ולהשפיע לכל הצריכים מבלי שיתחסר כי כל בריאה כשנוטלין ממנה תתמעט ותתחסר. והספירות מאחר שהם הפעל המתחיל להמצא מא"ס תחילה ראוי הוא להיות כחם שלם מבלי חסרון אע"פ שהם משפיעים לכל הצריכים מפני שקבלתם מא"ס:

(ו) ועל זה יוסיף השואל לשאול היאך נוכל לומר כי הוא אחד והמספר עשר המתאחדים בו כי בזה נשמור אמיתת לבבינו ולא נשמור מאמר פינו: